

### Nr 863

Av herr Berglund, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 142, med förslag till förordning om ändring i förordningen den 21 juni 1922 (nr 277) angående postsparbanken.

(Lika lydande med motion nr 707 i Första kammaren)

I proposition nr 142 föreslås vissa ändringar i förordningen angående postsparbanken. Avsikten är att denna bank skall få möjlighet att införa nya långfristiga inlåningsräkningar med högre räntesatser. Sådana inlåningsräkningar ha, sedan generalpoststyrelsen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställt om vederbörliga författningsändringar, även tillkommit i andra kreditinstitut.

Det kan erinras om att postbanken redan tidigare, genom inrättande av till postgiro rörelsen knutna kapitalkonton, tillförts ökade möjligheter att förrenta även kortfristig inlåning.

Som helhet betraktad torde dessa åtgärder kunna tolkas som ett uttryck för en strävan att utveckla postbankens rörelse i sådan riktning att den på väsentliga avsnitt skall kunna erbjuda tjänster motsvarande samtliga övriga kreditmarknadsinstitut. Såväl sparbanksinspektionen som bank- och fondinspektionen har också i yttranden över generalpoststyrelsens ovan nämnda skrivelse knutit an till de syften med postsparbankens verksamhet, som angivits i 1922 års ännu gällande författning.

Olika avsnitt av problemet med gränsdragningen på kreditmarknaden har vid flera tillfällen behandlats i riksdagen, exempelvis i samband med ändringar i banklag och sparbankslag. En mera allsidig och översiktlig prövning av detta problem har emellertid inte skett under en relativt lång tidsperiod. Den torde dock komma att bli alltmera angelägen ju snabbare utvecklingen på området fortskrider. Det förefaller i synnerhet ofrånkomligt att postbankens roll därvid grundligt belyses. De stegvisa förändringar, som påkallas av nytillkommande omständigheter, kan annars komma att leda till förhållanden som inte överensstämmer med den ursprungliga målsättningen. Redan generalpoststyrelsens aktuella skrivelse ger i vissa avsnitt vid handen att postsparbankens ledning nu betraktar uppgiften att konkurrera med andra kreditmarknadsinstitut som väl så viktig som den officiellt fastlagda målsättningen att främja sparande.

Det kan ifrågasättas, om inte detta innebär att staten i dubbel måtto uppträder som konkurrent till sig själv på kreditmarknaden. Vad beträffar den del av rörelsen som har affärsbankskaraktär driver ju staten redan sådan

rörelse genom Sveriges kreditbank, och vad beträffar postsparbankens åtgärder för att attrahera långfristigt personligt sparande föreligger risken av ett konkurrensförhållande gentemot riksgäldskontorets emissioner av t. ex. premieobligationer. Sådana konkurrensförhållanden inom den statliga sektorn torde näppeligen kunna betecknas som rationella.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställas,

att riksdagen vid behandlingen av proposition nr 142 måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om prövning rörande målsättningen och formerna för postsparbankens verksamhet i enlighet med vad i motionen har anförts.

Stockholm den 25 april 1962

*M. Berglund*

### **Nr 864**

Av herr Cassel m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 143, med förslag till lag om räntereglering och emissionskontroll (ränteregleringslag).

(Lika lydande med motion nr 709 i Första kammaren)

Stockholm den 25 april 1962

*Gustav Boija*

*Harry Carlsson*

*Leif Cassel*  
*Tage Magnusson*  
i Borås